

1.

ANTTI JUURAKON HERÄTYSKELLO pärähti soimaan täsmälleen 6.50 tuiki tavallisena keväisenä tiistiaamuna. Juurakko aukaisi vaivalloisesti silmänsä, sammutti ikivanhan äidiltä saamansa Citizen-herätyskellon ja pyyhki kankein sormin rähmät silmistään. Hän puki vaatteet päällensä ja katsoi makuuhuoneen ikkunan pielessä olevaa lämpömittaria. Vaikka kello ei ollut vielä edes seitsemää, lähenteli mittarin lukema lähes viittätoista lämpöastetta. Oli jälleen tulossa tuskastuttavan lämmin hellepäivä.

Oli menossa vasta toukokuun puoliväli, mutta hellettä oli jatkunut jo viikon ajan. Juurakko muisteli, että toukokuussa on yleensä muutama lämmin viikko ja sen jälkeen alkaa pitkä sateinen kausi, joka päättyy vasta heinäkuun puolella. Ikkunasta ulos katsoessaan Juurakko pohdiskeli omaa uravalintaansa. Hän oli toiminut jo usean vuoden ajan Lappeenrannassa sijaitsevan Etelä-Karjalan Ammattikorkeakoulun lehtorina. Antin työn huono puoli oli talviaikaan sijoittuvat pitkät työpäivät, jotka pahimmillaan kestivät jopa kaksitoista tuntia. Joskus hänelle oli osunut päiviä, jolloin ensimmäinen tunti oli alkanut kahdeksalta aamulla ja viimeinen tunti päätynyt vasta kahdeksalta illalla. Tällöin olivat pimeät ja kylmät talvipäivät saaneet Juurakon usein miettimään lehtorin työn mielekkyyttä. Toisaalta työn hyvä puoli oli pitkä, usean kuukauden kestävä rentouttava kesäloma, joka korvasi erinomaisesti talvi-

kuukausien aiheuttaman rasituksen. Ammattikorkeakoulun työvuosi päättyisi muutaman viikon kuluttua ja hän pääsisi lopultakin odottamalleen muutaman kuukauden pituiselle hyvin ansaitulle kesälomalle. Antti Juurakko oli hyvissä ajoin tammikuussa tilannut itselleen ja perheelleen kahden viikon pituisen lomamatkan Kreikkaan. Hän oli jo kuukausia aikaisemmin sopinut perheensä kanssa, että tätä Kreikan lomaa ei tuhota perheriidoilla eikä yllättävillä sairastumisilla. Juurakko oli päättänyt, että tästä tulisi hänen elämänsä paras kesäloma.

Antti Juurakko asui perheineen rivitalossa Lappeenrannassa Kourulan kaupunginosassa, josta oli matkaa kaupungin keskustaan noin neljä kilometriä. Hän oli asunut Kourulassa jo kymmenen vuotta ja oli suhteellisen tyytyväinen rauhalliseen ja puistomaiseen asumislähiöönsä. Sinne muuttaessaan oli Juurakko aluksi kuvitellut, että lähellä oleva lentokenttä - laskeutuvien ja nousevien koneiden jyrinä - häiritsisi jokapäiväistä elämää ja tekisi nukkumisen mahdottomaksi. Hän oli kuitenkin nopeasti sopeutunut koneiden aiheuttamaan meteliin.

Juurakon rivitaloasuntoyhtiössä oli viisi asuntoa. Ne olivat kaksikerroksisia ja niissä oli oma pienehkö noin kymmenen neliömetrin piha ja oma juuri ja juuri yhden henkilöauton kokoinen autotalli. Antin ja hänen vaimonsa huone sijaitsi kaksikerroksisen asunnon yläkerrassa. Makuuhuoneesta ulos astuessaan Juurakko tunsi nenässään tuoreen kahvin ja paahtoleivän tuoksun. Hänen vaimonsa Heli oli aamuvirkku ja heräsi yleensä jo tuntia häntä aikaisemmin. Kävellessään alakerran keittiöön hänen mielialansa kohosi entisestään. Päivästä tulisi kaunis, työt loppuisivat muutaman viikon päästä ja lisäksi aamiaispöydässä odotti valmis aamupala.

”Huomenta. Ihanaa, että sä olet laittanut jo pannun porisemaan, ja paahtoleipäkin tuoksuu taivaalliselta”, kiitteli Antti ja istui pöydän ääreen. Heli Juurakko voiteli ensimmäistä paahtoleipää marmeladilla.

”Huomenta sinullekin. Tein vähän aamupalaa valmiiksi. Tänä aamuna kun ei minullakaan ole mitään kiirettä. Me pidetään firma kiinni koko aamupäivän”, vastasi Heli Juurakko miehelleen.

”Niinkö. Tapahtuuko tänään jotain erikoista?”

”No, minulla ei ole mitään erikoista, mutta Hellevi sanoi, että hänen pitää mennä jollekin lääkärille aamupäivällä. Me sitten ajateltiin, että pidetään firma kiinni aamun tunnit. Muuten minun pitäisi olla yksinäni.”

Hellevi oli Heli Juurakon yrittäjä- ja työkaveri. He omistivat yhdessä Lappeenrannan keskustassa olevan kampaamo- ja parturiliikkeen ja työkaveruuden lisäksi oli Helistä ja Hellevistä tullut erittäin hyvät ystävät myös työajan ulkopuolella. Hellevi oli kaksi vuotta aikaisemmin kampaajaksi valmistunut 25 -vuotias nainen, joka oli seurustellut kiihkeästi jo jonkin aikaa Maasotakoulussa opiskelevan nuoren miehen kanssa. Nuoripari suunnitteli yhteemuuttamista ja kihlajaisia.

”Niinkö. Oletko aivan varma, ettei Helleville ole käynyt vanhanaikaisesti? Se tytönheitukka on luultavasti raskaana. Jos olen oikein ymmärtänyt, on Hellevillä ja sillä sotapojalla ollut varsin tuttavalliset välit jo pitemmän aikaa”, viisasteli Antti Juurakko leveästi hymyillen.

”Ei se minulle ainakaan ole mitään kertonut. Sitä paitsi Hellevin yksityisasiat eivät kuulu sinulle. Hän kertoo niistä sitten itse, jos jotain ilmoitettavaa ilmenee”, vastasi Heli Juurakko ja kaatoi miehensä kupin täyteen makealta tuoksuvaa Presidenttiä.

”Ota paahtoleipää ja jääkaapissa pitäisi olla appelsiinimarmeladia. Mutta älä ahmi liikaa, sillä sinähän olet jo pitkään kehunut aloittavasi laihdutuskuurin ja lopettavasi makean syömisen”, varoitteli rouva Juurakko miestänsä.

Antti muisti jälleen tekemänsä lupauksen. Hän oli jo ainakin viitenä edellisenä keväänä pyhästi luvannut aloittaa kuntoilun ja laihduttamisen. Kevään edetessä oli laiskuus kuitenkin aina vienyt voiton ja lupaukset olivat unohtuneet.

50-vuotias Antti ei omasta mielestään ollut vielä mitenkään huomattavan ylipainoinen. Hän oli 185 senttimetriä pitkä ja painoi 100 kiloa eli käytännössä vain hieman keskimääräistä suomalaista mieshenkilöä tukevampi. Toisaalta hänen vyötärönseutunsa alkoi jo paisua uhkaavasti.

”Olet oikeassa. Minä otankin sittenkin vaan yhden paahtoleivän ja vähän muroja”, vastasi Antti vaimolleen masentuneena.

”Minkälainen päivä sinulla on tänään? Minä ajattelin, että voit sinä ottaa auton, jos sinä et sitä tarvitse?”, kysyi Heli Juurakko.

”Kyllä se sopii. Minä voisinkin mennä töihin vaikka pyörällä”, vastasi Antti ja mietti kuinka taitavasti hänen vaimonsa oli jälleen kerran johdatellut keskustelua. Heli oli ensin saanut hänet tuntemaan huonoa omaatuntoa ylipainostaan ja oli viisaasti kysynyt autoa vasta sen jälkeen. Ovelasti huijattu Antti alkoi lyötynä setviä päiväohjelmaansa.

”Meillä alkaa yhdeksältä lujuusopin tentti ja se kestää muutamman tunnin. Minun pitää olla paikan päällä valvomassa tenttiä. Jään sen jälkeen iltapäiväksi korjaamaan opiskelijoiden tekemiä harjoitustöitä. Ne pitää tarkastaa ja arvostella ennen lukukauden loppua. Tulen kotiin ehkä kolmelta tai neljältä. Oletko sinä sitten suunnitellut jotain poikkeavaa menoa?”

”Ei todellakaan mitään ihmeellistä. Ajattelin käydä aamulla ostoksilla. Ja puolenpäivän aikaan menen avaamaan kampaamon. Meille on tulossa tänään ainakin kuusi asiakasta.”

Samalla kun Heli selvitti päivän ohjelmaansa, haroi hän vaimonsa kädellään hiuksiaan. Näytti aivan siltä kuin Heli tarkoituksellisesti sekoittaisi lyhyttä poikamaista kuontalooaan. Antti oli tuntenut Helin jo 21 vuotta ja oli aina ollut rakastunut vaimonsa pitkiin, olkapäille ulottuviin vaaleisiin hiuksiin. Viime talvena Anttia oli kotiin tullessaan odottanut kauhea järkytys. Heli oli kynnynyt pitkät kauniit hiuksensa lyhyeksi. Antti oli useasti ihmetellyt koko ajan yleistyvää tyyliä, joka näyttää siltä, että hiukset mieluiten sekoitetaan kuin kammataan ennen uloslähtöä. Nyt hänen oma vaimonsa oli samanlainen metsänpeikko. Alkujärkytyksestä toivuttuaan piti Antinkin kuitenkin myöntää, että uusi tyyli sopi hänen nuorekkaalle 45-vuotiaalle vaimolleen erinomaisesti.

”Missäs se tyttö taas maleksii? Eikös sen pitäisi jo olla hereillä? Tänäänhän on aivan tavallinen koulupäivä ja tiistaisin koulu alkaa kahdeksalta. Se laiskamato pitää käydä potkimassa hereille nyt heti, jos se aikoo ehtiä opintielle”, ärähti Antti nälkäisenä.

”Joo! Kellohan on yli seitsemän. Mutta kyllä Emmi vielä hyvin ehtii. Puolelta lähtevällä bussilla ehtii mainiosti koululle kahdeksaksi. Käy sinä herättämässä se unikeko ja sano samalla, että kaiken yötä kaupungilla maleksimista ei enää sallita, jos seuraavana päivänä on koulupäivä.”

”Mitä! Onko Emmi taas luuhannut ulkona kaiken yötä? Mihin aikaan se eilen oikein tuli kotiin? Ei kai se tyhmä tyttö ole taas alkanut heilastelemaan sen Eermajan hulltion kanssa? Nyt meidän täytyy selvittää Emmille, että sen pitää hoitaa koulu, eikä seurustella kaupungin pahimpien luusereiden kanssa.”

”Minä en tarkkaan tiedä mihin aikaan Emmi tuli kotiin. Tulin makuuhuoneeseen noin kahdeltatoista ja ei Emmi ainakaan silloin ollut vielä tullut kotiin”, selvitti rouva Juurakko.

Antti ja Heli Juurakon tytär Emmi oli 17-vuotias lukiolainen, joka kävi Lappeenrannan keskustassa sijaitsevan Kimpisen lukion ensimmäistä luokkaa. Emmi oli aina ollut todellinen vanhempinsa silmäterä ja ihannelapsi, joka ei koskaan aikaisemmin ollut aiheuttanut minkäänlaista murhetta. Emmillä oli nuorempana ollut useita yleisesti hyväksytyjä kiltin perhetytön harrastuksia. Emmi oli käynyt pianotunneilla, ratsastamassa, shakkikerhossa ja bändikoulussa. Teini-ikäisenä oli Emmi lyhyen aikaa varovasti seurustellut erään pankinjohtajan pojan kanssa. Tällöin olivat myös Antti ja Heli käyneet muutaman kerran viettämässä grilli-iltaa pankinjohtajan perheen kanssa. Grilli-illassa oltiin kilpaa kehuttu viisaiden ja aikaansaavien lapsien saavutuksia.

Tilanne oli kuitenkin edellisen talven aikana muuttunut Helin ja Antin mielestä selkeästi huonompaan suuntaan. Emmi oli palavasti ihastunut 20-vuotiaaseen varusmieheen Jarkko Eermajaan. Jarkko oli päässyt siviiliin helmikuussa ja oli siitä lähtien yrittänyt tuloksetta löytää itselleen työpaikkaa. Nyt tämä nuorimies oli ollut työttömänä jo muutaman kuukauden ja Antti alkoi jo olla hie-man huolissaan Emmin ja Jarkon kokoajan lämpiävistä suhteesta. Toisaalta Jarkko oli hyväkäytöksinen, kohtelias ja verbaalisesti lahjakas nuorimies, joka osasi puheillaan hurmata ainakin kaikki paikalla olevat naishenkilöt. Kohteliaalla käytöksellä oli Jarkko

saanut puolelleen myös anoppikokelaansa Heli Juurakon. Antti oli muutaman kerran ollut jo hieman mustasukkainen, kun Jarkko Eermaja oli lipevällä käytöksellään varastanut kaikkien paikalla olevien naispuolisten huomion.

Antti ja Jarkko olivat lämmittäneet omia välejään käymällä muutaman kerran kahdestaan jääkiekko-ottelussa Lappeenrantalaisen SM-liigaseuran Saipan kotiotteluissa. Tällöin oli Antti huomannut, että Jarkko oli myös miesten kesken erittäin hyvä seuramies.

”Minä käyn herättämässä sen tytön! Onkohan se edes tehnyt kotiläksyjään? Minä en ainakaan nähnyt Emmiä kotona eilisiltana. Minä en todellakaan katso vierestä, jos se tyhmä tyttö alkaa laiminlyödä koulunkäyntiä. Se vain kuvittelee voivansa viettää helppoa elämää ja olla vanhempiensa elättinä”, murahteli isä-Juurakko vihaisena. Tyhjänä möyryävä vatsakin kaipasi ravintoa.

Kasvot jo hieman punoittaen rymisteli Antti tyttärensä makuuhuoneen suljetulle ovelle. Antti tiesi, että hänen verenpaineensa oli luultavasti jo vaarallisen korkealla ja että hänen ei missään tapauksessa pitäisi suuttua jokaisesta pienestä vastoinkäymisestä. Antti koputti suureleisesti tyttärensä oveen ja kutsui ärtyneellä äänellä Emmiä nimeltä. Hän ei vastannut. Huoneesta ei myöskään kuulunut minkäänlaista heräämiseen tai liikehdintään viittaavaa ääntä. Antti koputti uudelleen ja odotti kymmenen sekuntia.

”Emmi! Minä tulen nyt sisään. Sinun pitää nousta, sillä kello on jo yli seitsemän”, murahti Antti ja aukaisi teatraalisen hitaasti tyttärensä oven. Oven aukaistessaan tajusi Antti lopullisesti mitä oli tapahtunut. Heidän tyttärensä ei ollut kotona. Emmin sänky oli pedattu ja vaikutti siltä, että vanhempien silmäterä ei olisi ollut kotona edellisenä yönä. Myös Emmin koulureppu oli hävinnyt, joten Antti ajatteli loogisesti, että heidän tyttärensä oli jäänyt omille teilleen suoraan eilisen koulupäivän jälkeen. Edellisenä aamuna eli maanantaina oli Emmi lähtenyt kouluun normaalisti.

”Arvaa mitä se idiootti nyt on tehnyt? Se on hävinnyt, eikä ole jättänyt edes mitään viestiä. Näytti siltä, että se tyttö ei ole tullut eilen edes käymään kotona. Se on tietenkin lähtenyt suoraan

koulusta johonkin bileisiin juopottelemaan ja on nyt niin kovassa krapulassa, ettei uskalla tulla kotiin”, murisi Antti vihaisena.

Heli ja Antti tiesivät, että heidän tyttärensä käytti alkoholia silloin tällöin viikonloppuisin. Emmi oli monta kertaa tuoksahtanut ja vältellyt aamupalaa lauantai- tai sunnuntiaamuisin. Heli ja Antti eivät kuitenkaan olleet pahasti huolissaan tyttärensä viikonloppuharrastuksista, sillä he tiesivät, että Emmi käytti ikäisiinsä verrattuna suhteellisen vähän ja että tytär hoiti koulutyönsä ja ihmissuhteensa erinomaisesti.

”Eihän se välttämättä ole edes mitään ottanut. Luultavasti Emmi on vain poikakaverin syliin käpertyneenä. Kyllä minä ainakin muistelen, että rakkaus on kaikista ihanimmillaan 17-vuotiaana. Silloin sitä kuvittelee, että juuri tämä mies on maailman ihain ja että tämän kanssa minä elän lopun ikääni. Minäkin kerran karkasin samanikäisenä kahdeksi päiväksi yhden Maken luokse. Mutta kun uskalsin mennä kotiin, sain ympäri korvia niin rankasti, että niitä haavoja paranneltiin monta päivää”, puolusteli rouva Juurakko.

”Niinkö. Onko tuosta äänensävyistä ymmärrettävä, että sinä jotenkin hyväksyt tyttösi karkailun. Sitä paitsi, et sinä tuosta omasta nuoruuden harharetkestäsiikään ole koskaan edes puhunut minulle. Sinulla taitaa olla muitakin luurankoja kaapissa, joita ei voi armaalle aviomiehelle kertoa.”

”Minä vain tarkoitan, että ei asioita kannata suurennella. Ota vain ihan rauhallisesti ja muista verenpaineesi. Sinähän olet nyt jo kasvoiltasi aivan punainen, otsasuonikin alkaa pullistella. Odotellaan iltaan asti ja otetaan tyttö sitten kunnon puhutteluun.”

”Olkoon sitten. Mutta Emmille on tehtävä selväksi, ettei tällainen toistu. Kyllä minä ehdotan ainakin kahden viikon kotiarestia. Tällaisissa asioissa eivät vanhemmat saa lipsua, sillä minä en ainakaan hyväksy mitään vapaata kasvatusta, jossa 17-vuotias voi heilua ulkona arki-iltaisain ilman vanhempiensa lupaa”, jyrähti Antti ja nakkasi suuhunsa viimeisen tipat aamukahvistaan.

Mies nousi pöydästä, heitti selkäänsä edellisenä iltana pakkaamansa repun ja tallusti ovelle. Heli Juurakko jäi notkumaan aami-

aispöydän ääreen ja voiteli uudelle paahtoleivälle paksun kerroksen Kuningatar-marmeladia.

Antti poistui rivitaloasuntonsa ulko-ovesta, sulki oven peräsään ja käveli kaksikymmentä metriä asuntoyhtiön yhteiselle polkupyörätelineelle. Kahdeksantoistavaihteisen Crescent -pyöränsä lukkoa räplätessään Antti näki silmäkulmassaan liikettä ja kuuli tutun äänen.

”Huomenta inssinjööri. Ollaanko sitä taas lähdössä paimentamaan niitä meidän tulevaisuuden toivoja ja kansankynttilöitä”, mölisi naapurin Hertta yli-innokkaaseen kovaan ääneen. Hertta oli naapuriasunnossa asuva 77-vuotias teräsmummo, joka kuntoili säännöllisesti ja oli todennäköisesti paljon Anttia Juurakkoa paremmassa kunnossa. Heidän asunnoltaan oli noin puolen kilometrin matka Lappeenrannan lentokentän pururadalle. Kenttää kiertävä noin kahdeksan kilometrin mittainen pururata oli eräs kaupungin suosituimmista ja parhaiten hoidetuista kuntoilureiteistä. 60-luvun Suomi verryttelyasuun pukeutunut Hertta lähti kenttäkierrokselleen yleensä jo kukonlaulun aikaan ja Antti epäili, että naapuri oli lenkkinsä jo tehnyt.

”Huomenta. Joo, pitänee taas mennä opistolle. Ei ne opiskelijat vapaaehtoisesti ala kirjojaan tavaamaan. Kävitkö sinä jo aamulenkillä?”, jatkoi Antti.

”Jo vain. Aamureippailu ja tuore ruoka se ihmisen tiellä pitää.”

”Oikeassahan sinä olet”, myönteli reipas lehtori ja nousi vaivalloisesti hikeä pyyhkien pyöränsä selkään. Hän heilautti kättä naapurilleen ja käänsi nokan kohti kaupunkia. Ensimmäiset metrit tuntuivat raskailta. Juurakko lohdutteli kuitenkin itseään, eihän päivä tästä ainakaan enää huonommaksi voisi muuttua.

2.

JOUNI VAINIO SEISOSKELI vaivautuneen näköisenä suojatien edessä Valtakadun ja Urheilukadun risteyksessä Lappeenrannan liikenneympyrän itäsuunnan liittymässä. Vaikka Lappeenranta ei todellakaan ole mikään suuri kaupunki, on aamuruuhka liikenneympyrän kohdalla joinain päivinä epätodellisen vilkasta. Vainio kuitenkin tiesi, että autoilijat kunnioittivat jalankulkijoita, kunhan kävelijä vain rohkeasti astuu suojatielle. Jos Vainio olisi ollut liikenteessä yksinään, olisi hän pienellä riskillä ylittänyt tien jo ensimmäisen autoletkassa olevan raon kohdalla. Vainiolla oli tällä kertaa kuitenkin mukanaan hänen kymmenenvuotias poikansa Otto, joten Vainio päätti näyttää hyvää esimerkkiä ja odotteli sopivaa rakoa tien ylittämiseksi.

”Hei iskä. Tuon punaisen riisipussin jälkeen meidän on pakko mennä. Minulla alkaa olla jo vähän olla kiirus. Kellokin alkaa olla melkein kahdeksan ja minä en halua myöhästyä sen takia, että isä näyttelee ylivaroista”, räksytti Otto Vainio.

”Joo. Mennään tuon punaisen Datsunin jälkeen. Sitä paitsi mistä sinä olet kuullut tuollaisia nimityksiä? Älä käytä tuota riisipussi-nimitystä ainakaan kotona äidin kuullen. Äiti voi polttaa päreensä, sillä ajaahan hänkin myös japanilaisella”, moitti Jouni Vainio poikaansa isälliseen sävyyn.

Jouni ja Otto ylittivät Valtakadun ja jatkoivat matkaansa kohti

Lappeenkadulla sijaitsevaa Peltolan ala-astetta. Ala-asteen portin kohdalla pysähtyttyään, alkoi Jouni Vainio ohjeistaa poikaansa. Ottikohan hän isän roolinsa hieman liian tosissaan?

”Ole sitten tänään kunnolla. Muista, että varsinkin englannin-opettaja on jo muutaman kerran valittanut sinusta. Vaikka englantia ei sinua tällä hetkellä kiinnostakaan, on englantia sinun ikäisellesi yksi tärkeimmistä kouluaineista.”

”Älä taas iskä riehaannu. Miusta pitäisi riittää, että mie kuulen valitusta kaiket illat. Lupaam, että olen tänään koulussa kunnolla”, valitti Otto ja näytti tympääntyneeltä. Samalla hetkellä Oton katse kirkastui ja poika alkoi pajattaa innostuneen 10-vuotiaan äänellä.

”Mutta iskä! Miulla olisi oikeatakin tosi tärkeää asiaa. Meillä on tänä iltana futisjoukkueen treeneissä tekniikkakisat. Niissä ki-soissa skautataan meidän tiimin osanottajat piirikunnallisiin. Mie oon luultavasti meidän paras pompottelija ja pääsen mukaan piirikisoihin. Isä, siun on pakko tulla kattoon niitä karsintoja ja kannustamaan. Karsinta on kuudelta Kimpisessä. Lupaathan? Lupaa nyt. Kaikkien muidenkin iskä tulevat”

”No. Yritetään. Mutta ei uskalla luvata. Ainahan sitä voi ilmaantua, joku yllättävä työtehtävä”, vastasi Jouni ja ajatteli samalla mielessään, että kentän reunalle on tällä kertaa mentävä. Vainio ei ollut mikään jalkapallofanaatikko, mutta tällä kertaa oli Otto iskenyt herkkään kohtaan mainitessaan, että muidenkin isät tulevat paikalle. Jouni oli jo pitemmän aikaa potenut huonoa omaatuntoa työpaikalla viettämistään pitkistä päivistä ja siitä, että oli laiminlyönyt lapsiaan ja perhe-elämäänsä.

”Hyvä iskä. Mie meen heti kertomaan joukkuekavereille, että osaavat olla kunnolla illalla. Nyhän tulee komisariokin paikalle”, virnisteli Otto ja jatkoi iloisesti hymyillen, ”Se oli vitsi. En minä tuollaisia koskaan puhu. Mutta mie meen nyt. Meillä alkaa tunti parin minuutin päästä ja pitäähän sinunkin päästä töihin konnia jahtaamaan.”

Otto säntäsi koulun pihalle reppuaan olkapäällä roikottaen. Jouni Vainio seurasi, kun Otto kirmasi pihan perällä olevan jalkapallomaalin liepeillä patsastelevan poikajoukon luokse. Po-

jat olivat Oton samassa joukkueessa pelaavia ikätovereita.

Samassa pärahti koulupäivän aloittava välituntikellon epämiellyttävä ääni. Oppilaat säntäsivät koulun ovelle. Vaikka yhdelläkään oppilaalla ei todennäköisesti ollut suurta motivaatiota oppitunnille, syntyi ovelle välittömästi mellakka, kun kaikki tunkivat yhtäaikaaisesti kapeasta ovesta. Myös onnellisen näköinen Otto Vainio porhalsi jonon jatkona.

Poikansa menoa seuratessaan jatkoi Jouni kävelyään kohti työpaikkaansa Lappeenrannan poliisilaitosta, joka sijaitsi Villimiehenkadulla suunnilleen puolen kilometrin päässä Peltolan ala-asteesta. Jounilla ei ollut tänä aamuna suurtakaan kiirettä, sillä hänen ensimmäinen tapaamisensa olisi vasta yhdeksältä. Hän ehtisi mainiosti juoda kupin kahvia, vaihtaa päivän kuulumiset ja tutustua juttuun liittyviin papereihin ennen asiakkaan saapumista.

Jouni saapui työpaikalleen poliisilaitoksen pääovesta ja ajoi hisillä rikospoliisin toimitiloihin talon ylimpään kerrokseen. Muutamien työhuoneiden ovet olivat jo avoinna ja kahvitilasta kantautui iloinen puheensorina. Vainio päätti aloittaa päivänsä kupillisella ja suunnisti kahvitilaan.

Huoneessa päivysti valmiiksi kaksi tuttua hahmoa.

”Huomenta komissaario. Me keitettiin jo soropit ja ostin joutessani laatikollisen donitseja. Eikös kaikissa amerikkalaisissa poliisisarjoissakin aina kurmita donitseja kahvin? Minä tietysti ajattelin, että pitäähän meidänkin sitten seurata merentakaisen virkaveljiemme tapoja ja ostin oikein kunnan laatikollisen tätä sokerilla kuorrutettua munkkitaikinaa. Ota siekin kahvia ja valitse tästä lootasta donitsi itsellesi. Niissä on erivärisiä kuorrutuksia, mutta minusta ne kaikki maistuvat aivan samalta. Nyt päästään myökin kansainväliselle tasolle”, pälätti vanhempi konstaapeli Ari Kataja tavalliseen tapaansa. Vainion tutkijaryhmään kuuluva Kataja oli erinomainen poliisi, mutta miehen ärsyttävä puoli oli hänen tyyliensä jatkuvaan puhetulvaan. Katajalla oli kummallinen kyky keksiä puhuttavaa aiheesta kuin aiheesta. Nytkin Kataja oli pajattanut donitseistaan seitsemän lausetta. Se oli jo niin paljon,